

[Elna Munch.]

mærksom paa, at han intet Sted kunde anbringes privat, burde have været anbragt under Opsigt, og naar jeg har fremdraget denne Sag her i Tinget, er det, fordi jeg vil gøre mig til Talsmand for, at der fra Statens Side skaffes et Opholdssted for saadanne Patienter, som man af en eller anden Grund ikke vil have paa Hospitalerne, og som faktisk ikke kan klare sig ude i Livet. Et saadant Nervesanatorium eller Asyl, eller hvad man vil kalde det, vilde jo i høj Grad bevirke, at Sindssygehospitalet kunde aflastes, saaledes at der derved kunde indvindes en hel Del Pladser paa Sindssygehospitalet, og det vilde saaledes ikke blive nogen Foranstaltning, der vilde virke i væsentlig Grad fordyrende.

Den højtærede Minister siger saa flot, at hvis den unge Mand var søgt anbragt paa et af Statens Hospitaler med Bemærkning om, at han var farlig, var han øjeblikkelig blevet optaget. Ja, men hvem skulde have givet ham denne Attest umiddelbart efter, at han var udskrevet fra et stort, anset Sindssygehospital, og efter at man havde sendt ham ud til Trods for Bønner og Hensstillinger fra Familien og Forsikringer om, at han ikke kunde klare sig udenfor et Hospital?

Den højtærede Minister, der stadig udtaler sig meget overlegent om dette Mord, mener, at jeg vil benytte det til at skabe Panik paa, hvilket han siger det ogsaa egner sig til. Jeg synes ærlig talt, den højtærede Minister er lidt for langt ude i sin Spøgefuldhed. Jeg finder hele denne Begivenhed ganske ualmindelig sørgelig, og jeg vil tilbagevise den Paastand, at det skulde være at skabe Panik, naar jeg søger at virke for, at den Slags Ting ikke gentages sig.

Den højtærede Minister fortsætter sin Spøgefuldhed med en Omtale af nogle Selvmordere. Heller ikke her kan jeg finde noget morsomt. Den højtærede Ministers Udtalelser skal jeg nøjes med at kalde ejendommelige, skønt jeg kunde fristes til at bruge et noget stærkere Udtryk. Men den Indberetning, som den omtalte Læge har indsendt, er jo kun et enkelt Vidnesbyrd blandt mange Hundreder. Jeg har citeret en Del af dem, fordi de giver et saa alsidigt Billede af Nødtilstanden og oven i Købet skildrer Tilstanden nogenlunde ensartet over hele Landet.

For øvrigt er den højtærede Ministers Udtalelser om Lægerne højst overraskende. Det er en stor Portion Haan, han har tilovers for sine tidligere Kolleger. Nogle tager det ikke saa nøje med Behandlingen af sindssyge.

To Læger i Sorø Amt har undladt at indstille Patienter til et Hospital paa Grund af Pladsmangel, og det til Trods for, at der var Pladser ledige paa Oringe. Men har Ministeren undersøgt, om Overlægen der vilde modtage Patienter af den Kategori, det drejer sig om her? Med Hensyn til Sindssygelægerens Undersøgelser er de jo efter Ministerens Skildring fuldstændig til Nar, og den Statistik, som de har lavet, kan han slet ikke beskæftige sig med.

Lad os nu se et Øjeblik paa Ministerens egne Tal. Ministeren indrømmer, at der maa komme mindst 50 nye Pladser til om Aaret til sindssyge, og Ministeren mener, at naar han nu faar aabnet Hvedholm, har han for sit Vedkommende sørget for flere Pladser, end han var nødt til i sin Ministertid. Men tilbage staar jo rigtignok at sørge for de 1 000—1 500, som der i Øjeblikket ikke er Plads til, og for alle dem, som overbelast alle vore Sindssygehospitaler. Hele den højtærede Ministers Indlæg er et Dokument af den besynderligste Art. Desværre er Tiden nu en Smule fremskreden, saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Men Ministerens Behandling af den danske Lægestand — det drejer sig her om ca. 800—900 Læger, der har afgivet Vidnesbyrd — og den ikke mindre haanlige Omtale af disse sindssyge Mennesker, hvis Sygdom har ført til Mord og Selvmord, vil blive husket. Det blev med Tydelighed slaaet fast, at Landets første Sundhedsminister overhovedet ikke regner med syge Menneskers Vilkaar eller deres paarørendes Vilkaar; for ham betyder de kun Tal og Rubrikker, Menneskeskæbner kender Ministeren aabenbart ikke.

Jeg skal til Slut fremsætte nogle Bemærkninger til den højtærede Trafikminister. Den højtærede Minister fremhævede, at et Udvalg havde fuldendt Planerne til Radiofonibygningen. Beklageligvis har ingen af Rigsdagens Partier været repræsenteret i dette Byggeudvalg, saa man har ikke kunnet faa Føling med denne Sag. Men man har jo kunnet læse sig til en Del af, hvad Udvalget har bestemt, i Fagbladet „Arkitekten“, der fremtræder som et officielt Organ for Ministeriet. Her findes Optryk af en Meddelelse, som Ministeriet har tilsendt Bladet. Det synes heraf at fremgaa, at Taarnet er en 3—4 m højere end efter det oprindelige Udkast, fordi man ikke har ment at kunne undvære et saa vigtigt arkitektonisk Led som en Arkitrav. I Ministeriets Meddelelse til Arkitekternes Fagblad hedder det, at der tilføjes en 3die Etage. Den højtærede Minister meddeler, at den skal indskydes saaledes i Byg-